

POSTANOWIENIE

31 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Trzebiatowski

na posiedzeniu niejawnym 31 marca 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
[...]
przeciwko [...] spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
[...]
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 28 maja 2024 r., I AGa 163/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od A. sp. z o.o. [...] na rzecz [...] S.A. w W. kwotę 5 400 (pięć tysięcy czterysta) złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od doręczenia powodowi odpisu niniejszego postanowienia tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

(M.K.)

UZASADNIENIE

Powód A. Sp. z o.o. [...] wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 28 maja 2024 r. Wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania uzasadnił oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jak wskazano powyżej skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na jej oczywistej zasadności.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12).

W ocenie skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 410 § 2 k.c. w zw. z art. 405 k.c. w zw. z art. 354 § 1 k.c. w zw. z art. 6 k.c. Oczywistość naruszenia zdaniem skarżącego polega na tym, że Sądy obu instancji ograniczyły się do analizy ważności transakcji [...] oraz skuteczności uchylenia się

od skutków prawnych oświadczenia woli przez powoda, lecz zaniechały ustalenia, czy pozwany był uprawniony do pobrania od powoda świadczenia [...].

Okoliczności wskazane przez skarżącego nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa. Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności.

W związku z tym, że uzasadnienie wniosku dotyczące tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadza się do kwestionowania oceny materiału dowodowego i ustaleń faktycznych należy przypomnieć, iż stosownie do art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Ubocznie należy jedynie wskazać, że skarżący nie ma racji, twierdząc, iż Sądy obu instancji zaniechały ustalenia czy pozwany był uprawniony do pobrania od powoda świadczenia [...]. Z ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie wynika, że przed zawarciem umowy powód otrzymał dokumenty zawierające szczegółowe postanowienia w zakresie przedterminowego rozliczenia umowy, które były jednoznaczne i wskazywały wprost, iż w przypadku przedterminowego rozliczenia transakcji [...] ustalenie kwoty rozliczenia polegało na wyliczeniu bieżącej wyceny transakcji i dokonaniu zestawienia zobowiązań wymagalnych, co też pozwany [...] wykonał, w wyniku czego pobrano z rachunku rozliczeniowego strony powodowej sporną kwotę [...].

Wobec powyższego nie można uznać, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Ze względów podanych powyżej Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Marcin Trzebiatowski

(M.K.)

[a.†]

